

مکن ابن عقیل از بکر سخنگات

خیل کن تخلیل کن تخلیل
در چشم حرس لخل قناعت کلیده ایم
بیار در ترازوی هست کشیده ایم
در حسب محنت که ز فرق کشیده ایم
با آذری نجام محبت کشیده ایم

عزل معجم افرادی

مارست دل بپرمنی حرمت کشیده ایم
ناشد کلید محسن حکمت بست نا
ای دل مناع حادثه نقد بست کم عیا
فرد احباب حشر ناید په چشم سا
ماست آن میمیر کند مخلص آنکی

عزل میر شاه

وطعن گذاشتہ بین خانان زیر تو ایم
که با پیال حواتر تاب قهر تو ایم
که ناز پرور پیان نهای زیر تو ایم
چونچو چاک دل ان علیق شیر تو ایم
بیس هست شہت ماکر سکان شهر تو ایم

لو شهر بار جهان ماغریب شهر تو ایم
زلطف پر سرما دست حستی می ته
دواجی دل نشود نوش جام حمیر مارا
چولالد خوچ گراز بهار عارض و
شکر زوفای تو مشهور عالمی شاهی

عزل شریعی

تعلیل جان بیش از ندگاهی خوشرت
با ریح اعشق و رزی دن نهانی خوشرت
در دلن با دلران گفت زیانی خوشرت
پاک با تاز ایسی میل جانی خوشرت
ای شریعی گر تو اینها مددی هر کو

و حمل رام عمر جادو دلی خوشرت
زلف او را چون سرفته است دو قدر
گرچه تمام از بیم با پیران بخواست
در غلون هرگز جائز آید و اخنسه بود
عافیت کافیست باقی جلیه اینها دو کسر

عزل طاہر خواری

بسیار غنچه دار جگر خون کشیده
سی که در پیشیت میخون کند کسی کسے
از دل چکو نه مهر فریون کندشی

تا آز روی آن رسپ بخون کند کسی
منهم میخون کند پیچ بجا که نیست
خلقه ملاستم کند و من بین کده

نه کن کن کن کن
لطف کن کن کن کن

له کن کن کن کن
لطف کن کن کن کن

له کن کن کن کن
لطف کن کن کن کن

له کن کن کن کن
لطف کن کن کن کن

گفت کی طے اہر زی خوبان گیرا اوپوندرا علاج برا پیون کند کے

غزل فخر و خودی

سچنوم و دارم ول جوی نکھلان غل
خواه م خلوده ناگل کند رسخوانیم
جان در حکم خودن خاک کو فی فنک
پکند برسیزد م سلطانه گلمازن حمین
محنا پیخت بد م بر آستان بجزاد
صید شکار خورده ایم اماده خدم در گر
فخر و طبع رفختم ساید غوش امن

بهم شور بیان دشنه سوزن جان غل
چول ل غنچه وا مرتاب کل جاگل کر بیان غل
پامی طلب نیزه امن خار سینلا ان غل
اکنون نیم با غبان دیز مد زد امان غل
صیح ز دار نیزه سر شام غریان در غل
ناچند جان آشیان نیم و عکان غل
من عیسی ام زید مر اخور شید تابان غل

غزل سخن جمال الدین شیرازی

دماوند ام محبت ابد دیم خوش
کا میکم از شرف محکم جود حاتم است
بوشم فدائی نکمت آن گل که نا ابد
رسیز مدعی بقیول غلط و لے
شکر صفائی سینه کنان آشیق کنم
احسس که بی فروغ در گرد چنلو نز
اکنون می مغایر بصر قی طالع شد

که بوضع خویم و گاهی عدیم خوش
پیا پدم گرفت هنگل پیم خوش
نام بیشت کرده بلند اون پیم خوش
در تابم از شکنجه طبع لیم خوش
در شتر خیز رشنا غنیم خوش
بنماش تخلی طوران حرم خوش
کز بخودی گداشت ره مستقیم خوش

غزل ملا تو والدین طهوری

لعله اهل دل اپریه سیم باد
از مه نویشت دسته بزرگ میں
بهمش ترکیب لفظ کم خواست
نمی خضیص از سفابش واقع است
تا پذیر و عیش و عشرت القسام

قبله اینه چسرن حج هفت افتیم باد
پیش قدیمش حج در نیم باد
کاف سرش نرا خلاط میکم باد
نیک و ببر امرده نعمیم باد
عیشان علیش تقیم باد

معجم شعر ایرانی
کریم کاظمی

معجم شعر ایرانی
کریم کاظمی

معجم شعر ایرانی
کریم کاظمی

حاسکش را دل دویم از هم باشد
خوش بین حسر من غایم باشد
محبت گلزار ابراهیم باشد

تا پیغمبر اجله آیه است
خر سکا و فرزع استادیش
داستان حشر ختم بستان خش

نیزه
نیزه

غزل نعمت خان عالی

پر سید دل بجاست بگفته شکست بتو
کو بایثرا بود که فی انجا لج بست
آش دندویش بین آب بست فرا
یعنی که تعجب خرمی اشکست فرست
عالی خوش ان کیکه از قید بونی

بن زیفاله آمد و یکم شست و فن
نمایم او قادمین کرد و غیره
هر ذهنی است جده در میانی فیضی آیه
خواش خلا از دعوه عنی باود و دره
دلخشنی است نفعه زیبی زندگی کے

غزل نعمت خان عالی

ما قیاده صفا در حمکه ر
سر حسر ایم حشمه هر سه است نفره
سلک ای خشق را ساز و مفتر
خشنق و فراد و محیرون من خسر
مطیز بر شد عمند قلب منک شر
شد ازان بجهة ایان نعالیم شهر
تجو حافظ ایا ایا ایا ایا ایا ایا ایا

با ه در جوش است و زیان عذیبا
در خان بات میان چند ره است
سیده ساقی شوم کنیک قدر است
ایم فیق ای من امشو غافل است
گرمه شکست خوش باد که بست
عنی نیزه است پوشیدان عجیب
جا هری خواهی بگو فیضی مد

غزل خان عالی

خشنه و خون ایین اشک دخون بغل
مرانیل شک اردیه همید بدن جان بغل
گل غنچه زده تاکه بلوی تو نهان بغل
گرد و در شصت صبح را خور شنید بان بغل
از هم حراحتی ای ای ای ای ای ای ای

دار مردانی ماحصل صدنه حران زیبا
کو قاصیه از کوشی اوتا در شار سعدش
بویی ای ایک صبح دم گر بادار د جمین
بزم زغار عن فلکن یک صبح دم ایسا
نائز دم خندک غرمه را کر لذت دیار او

غزل عجم اصی او بقد آمر ز ش بحق من غیر عصیان غل	غزل عجم اصی تا خیال ان دوا بر لش در مسازیل محل وصل ترا باشد ول کمالان جرس عاقبت از شاخه اشاره صبریع ول پریم شب که همراه خیالت اول نهد و دنیا پی نیست فریاد سکار خسروان فرها در ا ساختم در زیر مادر محنت و غم اصی
غزل مژا محمد علی صائب	دیوانه راز حلقة طفلاں ملال نیست شب نیم با قیامت نروشندے لے رسید خورشید بد رکر د سہنما تمام را در ملک نیشنے نتوان احتیاج یافت در خاک پائی آب گل ولاهہ میشو د دور از تو با خیال پر لشنا سی تو ول گنیت آن لب میگون خلط سپر آمد شد نگاہ بود تر جان سا روز جزا مظلومی خوش عاقل هست خاکی نهاد باش که نور چون محسر صائب نسیرد بادب پیچ گوہری
غزل سخن ناصر علی	پشمیش زاقبال حنون تا بدل الشتم چوینا کم سر و گردان شنید کر سلاک شتم نیجم سفر برگشتم جرس گشتم صدم اشتم

<p>بها رشانه گشتم شک چین گشتم صاص کشم عق بر روی او گردید من آب ریختم کشم صبا پر گردگل گردید و من کرد صبا شتم نجابت آب کنجه نکشتم خا کشم</p>	<p>پی آ بیش لف چو سبل مو پیش ز تادانی حدیث بو سه جست ز تان من با دصب اگتو کرد یهیم در گشن علی در عالم سی فی بو سدن پایش</p>
غزل مرزا عبد القادر سیدل	

<p>دوی این محل از ضعیت در طلب نگ ماند قطوه پیتاب ما کوشید و دلخواه نگ ماند ماز خود ره پیم اکر پائی طلب دلخواه نگ ماند آ رسیدن هفت آن سازمی که بنگ نگ ماند نمی آ سودک از مابعد فرستند ماند</p>	<p>از هجوم گفت دل نادیست اهندگ نم دل نگ اه سیحه تحسیل آ بیانیش سیاد نامم نقش بخینه بال پروار رساست نیشت کلیفت طبیعت همای هستی در عده یک خدمتگرد دل خلخ راه آ رزو</p>
غزل حکیم سهرمه	

<p>کشته بجه جرم شیخ ارا بیان گرنده پیشته بیان ارا بیان دراغ یعقوب وزیجنا را بیان یک زمان این روی نیای را بیان سرمه سرمه سرمه سرمه سرمه</p>	<p>سو خسنه بجه و جهم تماش را بیان زندگش جان نباشد دیده ایکه از دیدار پوست غافله ایکه از روز بدم در حیرت قه شاه و در ویش قلشد در دیده</p>
غزل محمد طا عینی شمسیری	

<p>یعنی دلکر دست تو ای نازمین پرست ماننم بجا غدیکه نقش نکین پرست سارا ز دست خالی خود ششین پرست ز تپور خانه ایست که از نگینین پرست</p>	<p>چون گشین همیشه حبسین ز چین پرست خلکش کرد استخوان تن از زیر داغنا هر کس پر که کرست بر دخنه هر زخم نز لغزد شیرین لباب هست</p>
غزل بلا	

<p>هزاراه کشم کی لفس نمی نگرد</p>	<p>بناز میزد هموی کس نمی نگرد</p>
-----------------------------------	-----------------------------------

دلم بسیله سده چاک مشکل آید باز
گوی همیش و مرمادگه سر زمین کیرم
چون خود آش ره جان نموده بود ناله و آ
نمیاست پیش خت بجهن خلنان دین
کیک در موس روی ماہ خسارت
کندشت سو ہلائی مدیده خود کرد

غزل مر اجلال اسرار

پیش و لفظ دیده جان نیت گوییش آید
چشمها نگاهی کرد لعل وحدت شی کفت
نمکت بھا آمد ساخته طرب بر کفت
پریده را دیده من فرشت پرسیده
در چمن گل و غنچه داد سکسته داده
هر که دید خندانش در قبیل کلکون کفت
چون اسرار دلوانه تو به از رایکو

غزل میخ و قدرت

قیامت قاسی زنارداری نامسلمانی
بحسنه خوش مخوردی باطف خود پیمان
بگو هر آب حیوانی بچو هر شوخ عایانے
بوقت جنک داتانی وقت صلح نادانی
چولاله آشین وئی چو سبل مو پیشانی
شکر ب مدعا فهمی سخن چنی سخنداںی
چو گل بند قبا بازی چو شبنم پاک دامانی
خیال ش خاطر آشوبی عرض ناخوانده همانے

مرا یاریست چنین دلسته کرسته چان
جفا جوزه در سنجی بیوفانا نامه ران شو خی
بلحی شوخ شنگی چپت و طاری جفا جو
حسنه سخنه کاری نم عالم سوز عیاری
شی زنگین دلی شرقی یا سمن بوئی
سممن بو شاہدی شیرین ٹباقی مهدیه
قصیچی بخته پرازی سرما پا به نازی
نگاری تند خوی شوخ جسته عزیه جوی

کفرع فه بیوی فخر ہے نکو د
ولی پد فاندہ چون پیش پیش نمی نکو د
که را بہان لفغان جرس پیش نمی نکو د
کسی موسکل خارکس نمی نکو د
بتفا ب زر و ای قم نمی نمی نکو د
چ طالع ہست که بگز کس نمی نکو د

غزل مر اجلال اسرار

خنده ز دکان چشم باله در چر ٹش آه
بیوش سست و چیز دشد چیز یو شل آه
مرزوک مکن بستا نا پیریز و میش آه
کفت آیه جوت بھر باده نوش آه
این پیدا نه نوش آه دوان سیو یو ش آه
گرد کلف و ش آ شتمه شتمه پوش آه
حروف تاصحات مارا نیقه یو یو ش آه

کفرع فه بیوی فخر ہے نکو د
ولی پد فاندہ چون پیش پیش نمی نکو د
که را بہان لفغان جرس پیش نمی نکو د
کسی موسکل خارکس نمی نکو د
بتفا ب زر و ای قم نمی نمی نکو د
چ طالع ہست که بگز کس نمی نکو د

چ طالع ہست که بگز کس نمی نکو د

چ طالع ہست که بگز کس نمی نکو د

چ طالع ہست که بگز کس نمی نکو د

چ طالع ہست که بگز کس نمی نکو د

چ طالع ہست که بگز کس نمی نکو د

چ طالع ہست که بگز کس نمی نکو د

چ طالع ہست که بگز کس نمی نکو د

**انیسے مہربانی مشفقت کو نگہ فطرت
لندنے چشم جادویں دل دینی وایبانی**

کریمی
بلہ
میرزا
بزرگ
بزرگ
بزرگ
بزرگ

ساقیا بخشش تو غریب نور تو کو
صلیب مجلس سنا و خوشی ہے ہے ہے
بادو و ساقی سیخانہ ما وجود ہے
شد احمد الارم تو از تو زیر سیدی

غزل سیخانہ صفحہ ای

با ذمگانه حس و حرکت خواہم شد
مطرب خانات آباد شود جرم بدایان
ہمکن ابھاشا طلبے روز و صالح
از تعامل حجوم سوخت ندانم خس
گرچہ در دی کش سیخانہ ام افرین بحی

غزل لوایق قاسم خان پنجہ

می پرستمی زچشم جامی اب یہ برو
یکر داند چشم من ای خیال او تجویب
بکھر میل هزار بانی با قرار دست کسے
زانستیاق ہمشینیها می گوش گشت
بکھر قاسم پرشاد از مر علی روی خدا

غزل طالب کلیم

گیرد لکھ لفتار زبان طلب سا
ضلی زمانہ دیش نخواہش لمب ما
در بر فکر خلعت ممتاز شب ما
می شاخ تکر د دمکر از یاد لمب ما
از جهیہ ما پرس حدیث انب ما

مع
میلہ
میلہ
میلہ
میلہ
میلہ
میلہ

طالب نفسی تازه کن ای بھائی منکت غزال محسن فانی	بینی دو سچان زین غزل منتخب ما
می نحمدہ بسینہ پرست از شراب کھنہ پر کرم ایا لئے نعے تازہ جسکے از ہر ذرا جست سر اسے نعے تازہ سن ہم از خون جھرو دار م دم دماغی تازہ غزال محمد صاحب شکستہ کاملی	می نحمدہ بسینہ پرست پرست دلی نازہ بعد عمری چشم میں نخون دل کر دیدتے کارہ ام در روز و شش چشم خور شش کم گزجہ فانی از شراب پرست کو خون غزال محمد صاحب شکستہ کاملی
بیان کر دکوئی قیست حیر نہ میں دلم زخون کو کہن شیرین میں اق شیری مسخواہ شکستہ روز بہبودی میں دندن دن غالم بیان کر دکوئی قیست حیر نہ میں دلم	ازین ہو دا بدریا کار دار دا برد دو دل کر دخون جگر قار دار دا برد دو دل و کرنہ چشم درکس ردار دا برد دو دل کہ صحیر اچو شام تار دار دا برد دو دل
غزال عاقل خان رازی	غزال عاشق کار دار دا برد دو دل
سر جو کشیدہ مز جیب عشق کریان کرفت ہر کہ بجفت جام دید در لف جمشید یافت د امن و صلن بکار دست مید منیافت عشق چ آسان ندو آہ چہ دشوار بود رازی سگشتہ راعشق چو شد دھما	پاچو کشا دم ز بند راہ بیان کرفت ہر کہ ز دنیا نہ سنت ملک سلیمان کرفت چاک کریان من د امن د اسان کرفت ہجر چہ دشوار بود یار پہ آسان کرفت رفت پرست نیاز د امن بریان کرفت
غزال شکرانہ خان خاں سارا	غزال عاشق کار دار دل
عسلی از خیال لف چون ز سمجھی مسحومیم زبس مضمون عالی بود در آیا تے جان علاج ز ختم مژہ کافز ز بجز خرگان نسبینیم ضناہیں شکایت در دلم صد کونہ جاؤ نا دلہ چون آہوی وحشی پرست میں نہ	دماغ اشقتہ ام بو اذ کل تصویر مسحومیم نبرو مری پیغمبیری از خطش قفسی مسحومیم عجب کر ز جز ختم دل علاج از تیر مسحومیم ولی از سر بافی خصت تقریب سے جویم جنو نعم تازہ شد از لف او ز سمجھی مسحومیم

نگران نمایند
نمیگردند
که اینها
که اینها
نمایند
نمایند

اغرل محمد قضل سخوش

سرایا کا سه دی پوزه و گشته آقا ب نجا
که بوئی گان غس خود دید چون کرد تا نجا
که نیگز در گل گل عجوض بر روی آنجا
مکحابی زند را شم اشک کباب انجا

شما که آمر دار حسن بع دزد میرنخاب انجا
شیوه خطا مخاطب نهی مار چه پیشید و گلشن
نپان بچه است شرم جلو چمن تو گلشن را
که پراز و سور سینه ام در بزم او حسرت

اغرل شاه همت اللہ

اندر دل پرواہ و بیل زده اتش
اخنای بچو شاده در دل زده اش
ستان زان غریق لعل زده اتش
بر سند جمیشید و تجلیل زده اتش
بوزست که بر دو رو تسل زده اش

افسر خشت خ شمع و بیل ده آکش
تا پر تصلی بش افتاده بساعر
سو ز دل صوفی بود از ناله هطیت
تابست در ویش ز خاکست گرم است
اثبات وجود تو بذات تو بند است

اغرل شاه علی حزن

جوستان از دهان خامده میوی کیا آیه
چیز اهم کرد اگر آن شین . ولی اتفاق آیه
نهی آید ز چشمها انجه از چشمها آید
چیزی از دل اگر آرسی گشتموی کیا آیه

بلطفون خیال حل ای گمین عذایله
مل دارم که رنگانه پر تو متنا عیان بد
سیاهی سیبرداز نالهای ما گنه گان
ادر ون لبر ز دانع عشق آتش پار که ام

اغرل مراد محمد حسن قشیل

خود سوی ماندید و حیا را بهانه ساخت
مارا چودید لغرش پارا بهانه ساخت
تو شی بروشید و دعا را بهانه ساخت
سنجشیدن نواحی گدار را بهانه ساخت
مالیده آن هنگار و حنا را بهانه ساخت

مارا بقزه کشت و خدا را بهانه ساخت
دستی بدش غیره نهاد از سر کرم
فرشتم بسجدی پی نظاره خوش
آیده بر ون ز خانه چو آواز من شنیده
خون کشیل بسیرو سامان بیا خیش

اغرل هولوی نیاز احمد صبا بر طوی

خیست چه آینه ک عشق ا و از سوی تقارن
بسکه ستم سایپر زیر بال مهر باشد
ای نسیم گلشنی هان سوی دکانم بیا
حسن خوبان ببر حق بیکی مشا عینک است
آمد اندر گلک جان چنست دل سلطان
بچور یاری بخطاب این قطعه ام شد سرجن
کرد مارا بی شادان قبله ایل نیاز

غزل خراشد اند خان غارل د پوئی

جیت کافر مردن فaux ملکان بیمن
انقدر دانم که دشوارست آسان بگفتن
چون خضر باید اچشم خلق پهان بستن
بچومن زستین خواهی پیمان بستن
بر سریعه اث زنها رتوان زستین
فانع از اسرین بعد غافلخ یزدان بستن
در سحب مردن خوش است د صفاها بستن

خش بود فارغ زندگ فرو ایمان گشتن
شیده رندان بی پروا خدا ام امسن کپ
راحت جا و پدر ترک اختلاطه دست
روز و میان رجات ده ز عمری بعدین
بر فرید مقدست صدیق جان بید فشانه
دیده گر و شن سودا طلکت ف نورست چیز
غالب از بندستان سرگز بی فحص بگفت

غزل صولوی امام حسین حصایی ملوی

بچو نسیم خویش را فارغ د عالم ساختم
مردم و در حیثی مردم عالمی تاریک شد
لی نمک بردم بنخود فی برم ساخته
جلود در هر نمک دیدم گردی خم ساخته
می خون دل کشیدم خویش را جم ساخته

بچو نسیم خویش را فارغ د عالم ساختم
مردم و در حیثی مردم عالمی تاریک شد
لی نمک بردم بنخود فی برم ساخته
کفر که عیشیم پاس نعمت دیدار اوست
نیست صدمیانه چو جام جن نصیب گویند

غزل صولوی جان موسن ملوی

سوی تو خود اید لونه ای اگر امشب

دلم ای ای بی تو و بی عیان
آنکه دنیا که دنیا که دنیا
دلم ای ای بی تو و بی عیان
آنکه دنیا که دنیا که دنیا

پارب خسنه یکند مدار د سحر امشب
ای روز تو خوش باو که لفون گندر شب
از من نتوان بود پشين چير امشب
تو من به چند چون سده گل در شب

بسار در از هشت ازان لف در از مش
جهن آدمی ای باد وطن در شب غرب
هم خسنه هله دل از رفتن جانم
در خلکت شب باه چنان نتوان بر د

غزل صفتی محمد صد الصد العیان از زده دهلوی

شد بجهی افرید عالم از ریتن
این در در انگنه میاد او گریتن
تاریخ داد مشعله ملک گریتن
بر حم تانبا ورد او را گریتن
گریتن بحال من ناگریتن
خواهم چو خسم از همه اجرا گریتن
از تو قصیده خواندن وزنها گریتن

خواهد م دعا بد عسا ناگریتن
سو ز دلم پر د دو بالا گریتن
دل قطعه قطره خوش دار حشمه حکیمه
پیش لبی طگری بخوشم در شک غیر
جز خو متون شکل نتواند شد از دگر
از اشک بریزی فره خالی نشد لم
آز زده خیر آمد ه عرفی و طالبا

غزل رواب سلطنتی خان حسرتی دهلوی

توی تو خوشه از وطن خود غریب را
ناصح ملاحتی مکن این ناشکی را
رنجور میگنسته بیکار ہے طبیب را
ز و د آبہ بند بند در آرد ادیب را
جان خرس طالع شورش نصیب
هر گز عددی خویش نخواهم حبیب را
چون بوجی چل بانع بدو قندلیب

با حسنه این جنون که تو بینی تحمل است
بر حال خشکان تو جای ترجمه است
امی طفل شوی این خم و چ سلامت
با و آور د بوجد و جرس آور د بقص
این مایکین بعد عیانم مذاوه انه
لطفش بندم دلخشن و حسرت ف کشد

غزل هرز امظہر جان جان دهلوی

دلک اقاد در ان چاهه ز خداون مدد
که ازین در نرم م لغرض مستانی دی

ر فهم از دیگر د امام بد عالم بخواهی

پیش نہ کر دو مرد اور حضرت بیان مبرے
حضرت حالی چھپنے دیدہ مگر مایاں مدد
شود مجنون مدد کی مشتعل طلاقان مدد
آبر و میر و زادی خپشمر در افغانستان مدد
خوش اعظز صلحانه قلعه ماکان مدد

گرته برباد قلی طبری خود را تقدیم
تاب سوزن دلگان هنل خواهد آورد و
دیر شد کوچه و بازار خوش بازگشت
پایه می برد و حالی کنیما از نظر و نشان
گفت مقتدر غزل سرمه کشیده تو

میرصادق خان حسین

پسر کشی نماز فرود شدی خلاصه خبری مسلمان پیر
شیخ و مولی شیخ حکیمیت ای این بیان علی گرد و شنیدی
کوکت خود بیش خواب نباشد خوب جمیع قاتل انسانی دوی
کوکت خود بجرم دل ما چلوه کری از همه خوب بپیر
لک خاطل ببله جمیع صفتی عشق و مگری همچنانی رشته کشی
نهال مشکن فتنا نه بر علاج جمیع طبی نه دار دار
دو راز نزد مردم تو حلقة صفت پر بدی جمیع جهانی هر

دشیل من بطریکی کنایکی تاکر
درگ پیری خش قدر شین بخ خش زین به
سر ده شهودی سلب افشاری بین سر اسدن پن
شاحد روستی ابر عالی نشی خراوی روستی
آشین جلوه تی عزیز بکی سر جمله ایان با ناز
چشمها دو محشر قدر تهاد آفت جان غمزده سو بجا
سید خداوند خراق تخریب طعنی پرچم ختنے

غزل مولوی غلام رام احمد شہید

تیامست امشت را بوسه زد و خریده
قدم لغزیده لغزیده نکه دزدیده دزدیده
زبار سای خود سیر و هم لرزیده لرزیده
چو موی نلطف او گرد و تحر کارهیده کارهیده
که این بالانلا خواه شدن بالو واله

بیان است غریب عالم سخن نه پوشید پوئی
کجا بودی و دشیب با کله مخوبی همی
ضیفم آنقدر از نایق را نهاده که در گوییش
اگر زیست که در محل عشق آن زین بگزین
مشهد از قاسم است این خصل ملائق فرشتی نیست

ای سرت شاہ جہان

فشنیه برند دلش بیج شسته هم کند
دل عجیب شکر خواران زلعت دلار و پنجه
سب تصویر ز حرف سحر بخواهند

شہر و طرز شہنشاہیں بیند و خونز بیند
و بیو شیوه کچب اپنے او مید اتم
من زا جماں لپ پیار بجیت خدا

رخشنانه شنیده است که خوب نیست
و امن صبح نیز هم تو من نیست
رقص عسته محظی نیست هست مرغ
که خود را خلیفه نیست هست زن نیست
غزل فواب غلام حسین خان حکیم خان بوری

از نیزی بیبل عصتی نیز می دارد
سیچی سیخند بعل خیجویی کار دارد
کنم خشم کردن شمشیر اپدی کار دارد
سلامان افغان از زلیخه کوئی کار دارد
حیات می خورد قدر قدر بیخی کار دارد

نی سوار قلی هم نشده ای خسک نشوق
بری محل پنهان صد پرده گلستان دار

رقص عسته محظی نیست هست مرغ

غزل فواب غلام حسین خان حکیم خان بوری

بسون خرسن محل آتشین روی کار دارد
نمایه است نیز سرمه عنانی بل جملی ای
زبان در کارهای دستی کشش نمایه
عمر چون بیش بر هم کهیان شیخ زاده یعنی
حسین اندیشه جان رکی تو سوکن من غنی

غزل عافت علی شاه خراسانی

کسر فرمدم اندیانت کام کم
سر فرو داد و بین ده جام حسیم
گرچه آلاتی نمهد افقام کم
زینه از زایبل مزن در دام دم
ما پیش براخت از آلام دم
مشک زلف پار در پر شام کشم
فائز و آسوده از آلام نم

باز همی سفر کربلا غافم
سیگم راشدی حیات سرمه است
تلخ از دست تو ام شیرین بود
در خم زلف از پریغافی منان
ایران نکر عشق آن و حشی غزال
حیی از براقی دفع سوداقی جنوون
عافقا خبری سرمه خانه رود

غزل نور حمان بیکم خشنه

در گرچه سود دل از خان داری
نیزه همچیزی داده بسته ای
قرار یافت بیاشرین این امیدهای
حیاتی میخ بود دیار رایا ریاری
که نیست مصلحت، قمع ترکلاری

گردد کار چو مختار بیکاری
بیکاری ماسوز دل فرار گرفت
مکل مرا دیانع ای پدر ما شکفت
چو بیار بایز مشود بیار بیار میگیر
مکن تلاش رهایی ز قید خم منته

مکن بیار بیکاری
بیکاری ز قید خم
مکن تلاش رهایی
بیار بیار میگیر

مکن بیکاری
بیکاری ز قید خم
مکن تلاش رهایی
بیار بیار میگیر

مکن با فتح های هشت
دانشمند همیشی که

مکن بیکاری
بیکاری ز قید خم
مکن تلاش رهایی
بیار بیار میگیر

مکن بیکاری
بیکاری ز قید خم
مکن تلاش رهایی
بیار بیار میگیر

غزل سماۃ محدث	
از مو دیم کی قطراہ می حاصل ہو د وہ ترس کے زدم خود فلکیں ہو داشت او خود بیان اخچے مادا دل دو لالہ سوختہ خون دندل میا در گل بو جیت صد حیف کہ این ولت شتمیں ہو	عل ہر بحث کے پر پر خود مشکل ہو کفتم از مر سه پر ہم سب سے مت می خواہم سوز دل خوش بخوبیہ باشمع در چپن صبحد م از گرید از زاری من دولتی ہو دعا شای خت ہستے کے
غزل سماۃ شرقیہ بازو هش	من سوختہ لالہ رخا نم چہ تو انحراد صد پیر بلا و ستم و جور سیدہ جز نام تو ام ہنری ذکر دکنیست محبون صفت از عشق نیان از رو ترا م ای ہشمد می از جور قلبیان شخ کا
قطعات	
قطعہ کمال اسیل صہمل فی	لے خداوند کا نہ جنکا سال قطعہ نیا کھڑ تو مشور آفاقی بنان ڈاون پیچ سیل انعام قوہر دمہر و شاق سالان مشکل اخلاق حسودت گر کھڑ پری نیا بیہو مشق خرد میں بفرشید جوہ تو نیسخنے یا دخایت انسان ایل فضل اندرین دوران کہ سیکھ د دلیلہ دو دقت گفته پی ریان بخون بیکر نیشن خانکہ پیہ دل از زانان سیرا لقصہ ای بی وزن
پختہ شد از اب انعام قوانان گرسته سر برگ کامست نہاد کست مان گرست آچنان افتد کہ آتش پر اون گرسته پوی آن نان خود بخرا نہ عنان گرسته ار دہندت زان سو مغرب نشان گرسته اڑی از نان نیست غالی دکستان گرست روی ماہ و قرص خورشید از فغان سنہ نیان ہمی آر نہ بیشترن از دہان گرست اڑ دنا زار دیک جرب از گردا نان گرست	پختہ شد از اب انعام قوانان گرسته سر برگ کامست نہاد کست مان گرست آچنان افتد کہ آتش پر اون گرسته پوی آن نان خود بخرا نہ عنان گرسته ار دہندت زان سو مغرب نشان گرسته اڑی از نان نیست غالی دکستان گرست روی ماہ و قرص خورشید از فغان سنہ نیان ہمی آر نہ بیشترن از دہان گرست اڑ دنا زار دیک جرب از گردا نان گرست

میں کبھی ملے
کوئی نہیں ملے
میں کبھی ملے

لے
لے
لے
لے
لے

چیزیں
چیزیں
چیزیں
چیزیں
چیزیں

جسے
جسے
جسے
جسے
جسے

هر گھا دیدی دو نان یا بیست عجی
بر گذار نان دہن یا بازگرد چون خشک
تر سر آپ از زبان من خلائق در وجود
خوبی چکنے را کہ باشد بعدہ انبالہ سیر
زانکھ از آتش ناشد پتہ را چند ان طریق
میزبان لطف رکھو تا کہ باشد زہرو
درفع کمن زانبا خود عین الحمال از زانکھ
کر و مستغصی تعریف میں دیکھ شعر چشم
یاد در چنگ حداد غ خصم را ہوی تو

قطعہ خلف سر زبانی

کہ سمجھ پس سازید بدان سزا دیک
بدین غصہ یہ مرزو چراہے نازیک
تو پیڑ جوان بہبہے در زمانہ ممتازی
ولمہ بھیسوی حوران ہمیکند بازی
چنانکھ آزاد متصور حال خود سازی
پروز عرض نظام حیان جیند ایک
بیچ مظلومہ دیگری پردارے

بزرگوار دنیا زار دان حلمت
شرف لفضل و هنر باشد و ترا بہت
زچیست کامل هنر رانیکی تمسیخ
میں نگاہ بیازی مکن از زانکھ لفضل
اگر چیست خوشت یک سخن زمین پوچش
تو این سپر کہ ز دنیا کشیدہ بر رو
کہ از جوپ سلام کیله خلق را ترس

قطعہ چھوٹ سنائی

گرگان گردوی ہزار ہزار
واں دگر راہے زند منقار
وزہ صہے بازماندیں مردارے

این متاع چنان چو مرداریست
این بیکی راہے زند گلپ
آخر الامر پر پہنچہ رہ صہے

قطعہ انوری

میں طین حمد کہ باعثیہ پر عناہیں
چو خسان عشق پیار مرن پہنچو یہ

میں طین حمد کہ باعثیہ پر عناہیں
چو خسان عشق پیار مرن پہنچو یہ

قدرت سخشنگ فریست مرد بانی ہے	قوت نا سندن ہست و لشاد کو
قطعہ خاقانے	
کرفرو مرشدت خاقانے	نی مراعب و نی ترا ادب ہست
قلو ہواں شکہ و صفت خالقی ہاست	زیرت بیدار بے اس بہت
قطعہ و قصے	
منجا دیر ماندم خوار کشمیر	غزیز از ماندن دائم شود خوار
چوب اندر شما بسیار ماند	عفونت گیر دیاز آرام بسیار
قطعہ بہلول شاہ	
دو شیخہ ذکوی میفر و شان	پیش نہ مے بزر جنریدم
اکنون ز خمار سرگرا نعم	زرد لوم و در دس جنریدم
رباعی رباعات	
رباعی شیخ عبد القادر جبلانی	پیش دلان چکنی ہا کر دی
بائیں دلان خوردی	کنون کہ بخار دی نور دا اور دی
کشتغا بیرا تو سفر مردان خوردی	ہر جملہ کہ مردانگتے نام رو سے
رباعی حجیس سو علی سینا	
در خرگل سیاہ تاریح ز حل	باشیر دلان چکنی ہا کر دی
کردم ہمہ مشکلات عالم راحل	کنون کہ بخار دی نور دا اور دی
بیرون جسم ز فخر ہر سکر دشیل	ہر جملہ کہ مردانگتے نام رو سے
رباعی حجیس صری	
مروز کہ زلفت پار در کاستن ہست	چچای بغمشتن و خامن
بھگام نشا طو وقت ہی خوش ہست	کار سجن دیز پر کاستن ہست
رباعی فضل لدن محمد کا شے	
فضل دیدی ہر کچھ دیدی کانچ	عنبر چبنتے دشنبیدے بیچ ہست
ستا سرقاق دیدی بیچ ہست	وین پیر کہ در کنج فرزیدی بیچ ہست

رباعی خواجہ حافظ شیرازی	
جز نش تود نظر ناید مارا جز کوچور پکر بند بس اید مارا	خواب ارجح خوشست بی توای لاله علی خواب که بخشید در نس اید مارا
رباعی عمر خیام	
گری خنجر عی طعنہ مزن متازا توفختر کنے پرین که من می خورم	گر زبید پر تو پرستم زیدان ای صد کار کنے کہ می فلام است ایز
رباعی ہماپون یادشاہ	
ایز دکہ فکر تیصنت قدرت اوست ہم سے آنکہ دوست داری قس را	دادست دوچیز کان ہڑو بھوت ہم صورتے آنکھ قس ترا دار دوست
رباعی جمال الحیر یادشاہ	
ای آنکھ نس زمانہ پاکت خورده ماند وہ دل دسوسر ناکت خورده	ای آنکھ نس زمانہ پاکت خورده جاگرم نکردہ لہ خاکت خورده
رباعی عالم الحیر یادشاہ	
مالدا یا نجم مارا چیش سلطانی کجاست این دل دیوانہ را گفتم کہ ماقبل شو شد	پیلی طشت راغنی در عالم فانی کجاست این آری طفل میں سبق خزان کجاست
رباعی مرزا عزالقداد بیدل	
بیدل گل عیست آنکہ بونید لورا خود را در پاپ دیای در داش کش	یا باغ و بھار و زنک کو بند اورا بچمار خری چند بھو بند اورا
رباعی حبیب سرمه	
سرمه غم عشق بوالموسس اندیشند این دولت سرمه بجهہ کسر اندیشند	سوز دل پروانہ مکس راند هند عمر کے باید که پار آید یہ کسان ار
رباعی مرزا مظہر حاجیان یاوی	
در حکمت کبر لا علاج چشم با آنکھ سیرا چیا جسم چشم	کبر لا علاج چشم

سیرم بہ نیاز و ناز دل بر نجشم من عاشق معنوں مزاجم جنم
رباچی مرزا سد لندخان غالب

دشمنه زخم زخم سنای دارم	چشم دل خونا په فشانے دارم
ملنے کہ مرا چوتونے با پیچ	ای فنا
ای فنا	ای فنا

دارد ان افت جان حسن جمال محبی	چشمستی عجبی دار دو خال عجبی
او بتاراج دلم مائل دمن مائل داد	او پیغمبر عجبی من بیان عجبی

فصل حپام و صنائع لفظی معنوی تاریخ فاتح جانب سول
ستقویں خلق ای اشدین فاطمه هر و حسین و میرزا گان دین
طہران لندیم حمیم شعرا مکتوبی که در کتابات بکار آورده اقسام شعر

۰۰۰ آرایش هد

غزل مولانا جامی و صنعت مقطع و صصل

روح زرد دارم ز دوری آن در	زده دل ای دارم در دل دل در
چو من کاست کوئی شب فرق تو	بہ نوکه باشد بدین کو نہ لاعتن
خط خضر و بعد چوت شنک تہت	شنست سیم و عل لبست تند شنک
بجننت همیشہ همیشہ جمیش	بیشتر نخواهد نصیب محنت
بیشتر نخواهد نصیب محنت	بطاعت صنیع چکیو معنی

غزل مراعد لقا در پیش و صنعت کی طبل

دل اگر خویش عشا کردد	در دل در کام منادو والرد
طعنه شود در اگر رسد در کام	بر میسر همیشہ منادا کردد

رک کل و ام مدع اگر دد
گرد دل نکر او اگر دد
کوہ و صحراء هم ہو اگر دد
دائم گر رسا گر دد
هم ہو گر درا عص گر دد
گرد آرد که دام گر کرا
ماہ در پا ترست گر دد

محاسن طستہ اور ا
گر سکال د دل عسکر ہوں
سلد گر ہوں سلاسل جہنم
محکم دوسرا دھنس سرو
ما و احرام آہ در د آلو د
دل آسودہ کو سخروا سو اس
در طلوع کمال بیدل ما

غزل سعید فتحر لیشی در صنعت عشرت پس

لیب ب محبت حبیش پیش مین
ب محبت شنخت پیش پیش مین
پیش زینتی پیش مین
تیزی تنخ تن شنیش مین
جیش فیض صن پیش پیش مین
تنخت بخشی پیش حبیش مین
پیش بخشش پیش پیش مین

بغض بیش ب محبت بیش مین
بیش ب محبت شنخت پیش مین
زیب ب محبت حبیش پیش مین
تنخ تیزی بیش ب مصفت خبیث
فیض ب محبت پیش پیش پیش
بشب جشن تنخت بخش ش بتے
پیش بخشش پیش پیش پیش مین

ملہ بیش ب تنخ ب مح
ب محبت بیش بیک
پیش پیش مین

اساست در صنایع معنوی

باید دانست که صنایع قدری بیا سرت اما باظر خاصدار جو ریستی چند کہ
واشرست کتخانوده شد صنعت فلمعنیں و آن چنانست کہ شاد و دش
لغظی آرد که دوستی داشته باشد مشاش سه بروم اینچنان ہیچ کو دعا مالی کوستی
صنعت اپہام فی الوجه چنانست کہ شاعر غظی آرد کا حمال و معنی ماز پاده
دانسته باشد که بعضے ازان قریب و بعضے بعد باشنا پیورین بیش بخیر و
دہلوی سه پیش شاہی و پیارست مانند سر برداخ ای بولائی از گونت پیل باده
صنعت خجالت آنست کہ آنکہ والفا نادر شرک کنند پیکی خیقی و کی بجلدی و ملد

معنی
دوست
دیگر
بیک
بیک

مجازی بود و شرط است که هر مجاز اصطلاحی باشد بالطفیله یا ضریحه و هر کی محتمل
بر دو معنی اند و بحسب حقیق و مجاز و بر معنی حقیقی خجالت بود و مثالش سه

جسم اسپان باد پا و لگزین باد پر صورت فکر است و در ته زین

در پس افتاده است از آنها باد پاد را خاک در دهن افتاد
لهم ساخت بیان مختصر شرع آنست که معافی اطلاع بر اینکیزد و شبیهات و
صنایع نوای بخاد نماید مثالش سه فک جلال اوزن دم خود پر پله که تو بودی
سبک شکران آید و اگر بودگر ان سوی تو بگوی خوب این بزرگی داشتند و ماهشان آمد
صنعت نوجیه واقعه آنکه در صورت واقعه که در خارج شائع و مرسوم بود حالتی را توجیه

کنند باطل بقیکه خوب آیند و فرج افزایگر در و مثالش سه رسیده بزرگ شما شاکنان را از

سالی و بصره بخوبی اند جو سارگفت و میدی و باطل بقیکه بزرگ را پایی هستی است و گل آن برآفراز

مصنعت مبالغه آنست که ممکنی نامحابی را بطریق ادعاییان گفته مثالش سه

سوش لعل بیزداز پهپای در هوا گر بجز و زکش لعل لب تو سخوان

صنعت مراعاة النظیر و آن چنانست که شاعر عجیع کندوری اک با هم سبب باشند و این دشته شده و نع

س خوشکه ضعیت چنان کرد و شناس مرا که چشم آینه فرگان کند قیاس مرا

صنعت حکم قلیل آنست که برای صفحی ملکی و بی ناساب غاکر گرفته

با هم تباری بطبیعت مثالش سه و شرجهن خمن زدی و لشنه و غنچه از شرم من کنیه آور

صنعت انتقام از چنانست که مددوح را بوجی هم گفته اند از آن عالمی بجهنم و مثالش سه

صنعت استخدا ام آنست که در عبارت لفظ اشتراک دارد و در بطریق چنان و به

از آن لفظ امعنی مفهوم گردید و میان معنی دو را دیگر در مثالش سه

بست وستان ریاضیات از هفت پریت و در بدان کمی جهان امریک خود را کفه اند

صنعت نظریه آنست که متعلق چیزی را حکم ثابت کند بعد از آنکه آن حکم اثبات

کرده باشد و بتعلیق دیگر سوا این مثالش سه نام او آسایشی سنجش بگویی از استخراج

لهم بني دیده و دین کو
هر چیزی دیده و دین کو

لهم بلات بنا کارول بی
ازن و بکاره فی فیلم
ام

لهم ملک فی فیلم
برکت بخدا که بخی
ر عایت قرآن کریم
صنعت تجربیست

۸۵
پس پیش بینی
دین پیش بینی
پیش بینی

بیک شرکت
حقیقت پیش بینی
حقیقت پیش بینی

اگرچنان کفر طلعت او حشرم آسایش است صنعت محتمل الصفة نیست که
شیاق ترکیب همچو کشد و هم بزم مثالش سه امروز تو خارکے و از تو چه
نمیید امیدوار گردیده صنعت شجاعی اهل العارف نیست که شاعر نام خود را
بظریقی درج نماید که گویاروی خطاب بدیگری دارد مثالش سه طالب نفسی
تازه کن آنگاه بازیگر پیش بینی دوچوان زین غزل منصب پیش صنعت احتجاج
پرسیل نیست که صفتی با میقه مله برادر گشت و آنرا ببران عقلی بالقلی ثابت کند
مثالش سه بنام ایزد تو خود باغی و گر بران سیم پیش تقدیر نیز لفظ بسبلوگی نیز
درین گلشن پیش صنعت ترصیع نیست که شاعر افاظ را بد و قسم آور دو تمازه
قسم دو مر موافق تضییل اول باشد هم ده حروف و هم در سخنات حرکات قدر ہر لحظہ
ر عایت قرآن کریم مثالش سه ای صوز توکمال و فاصله وی منور ز تو جال صفا
صنعت تجربیست نیست لفظ و صورت موافق درسته معاشر باشد مثالش سه
تا اچھوڑ تو دیده ام مر جانرا پ خواهیم که کنم خذلی و مر جانرا صنعت شستاق
چنانست که چند لفظ که ساخته اشتاق ہمیکی باشد و بیت نہ کوشود و مقاومت
معنی در پنجاشر طبقیت مثالش سه حکیم آنکه حکمت نیک داند پ سخن محکم
بمحکم خویش را نه صنعت تضریب میں نیست که شاعر در خود مصوعی پایا پیش از
غیر دمثاش سه داغی از دل حسپی این مصوعه صان که گفت پ کرم خویش آن
روی کیا بکرده است پیش صنعت است در اکن نیست که آغاز مرح لفظی کر و پنهو
که سایع آنرا در بادی الرای بجیندار دیں تارک غایید و بمحکم از دمثاش سه
علت راشکت سر ز نیست پ که سراور سید بر افلاک پیش صنعت مرح فوجه ای
که مددوح را بایک عبارت دونوع ستاید و هر تایش در رتبه خویش نیکوتزار ستایش و بخی
بود مثالش سه از عدل تو مظلوم چنان شاد ایست پ کنندک تو بینو کند شادی
صنعت جمع و تفرقی نیست که اولاد اعشق خود را و معمشوق خود را در صفت داد
جمع شنید و پس ازان در شرح تفصیل ای ایازد دمثاش سه من تو پر و پن گل نمیکم

چ من اذر نگم و تو از بسته پ صنعت تقییم سلسلہ از است که در مصوع اول از کر
س ه پیش رو دو در مصوع دوم سه صفت باذکر دند و در مصوع دوم تیه صفت دیگر

ر بیین دستور بیت ثالث در لغع مثالیش	۵ سه ه پیش را در زنج وزعن خطای از مر
پیکن فریب و در عشوہ و سودای او مر کردند	فریب عشوہ و سودای او مر کردند
رسکی آسیرو و دو قم الہ و سوم شیدا	اسیرو واله و شیدا ای او کنون حج پن هشت
تیکی پیکی و دو مه مردیم و سوم حورا	صنعت جمع و تقییم از است که در خیرا

در دیگر مصنفه جمع از دیگر مصنفه که مثالیش	۶ قول و فعل از است هر اقتدار بربر
آن بر ائمه اهل علم و این بر ته نابدان	صنعت حسن طلاق از است که طلاق طلب
با آدائیت و بایمام کو خیال لطیفه و لینه بر که سرخ القلم و فریب لذمین باشد پارید	متالیش سه چه حاجت است که مقصود رسیان آن مژ چرخی ضمیر غیب داشت
صنعت موشح از است که در اول با وسط مصوع پاییت حروف یا کلام آن آورده شود	که اگر از این راه برداشت یا استعفیف جمع کنندیتی یا مشتملی یا نامی بیشین بدمثالیش با سهم علم

۷ آن که خداوند ترا دولت داد	عدل تو جهان پرورد و قدرت جانکار
لاؤن کر مرد سنا ترا زیبد زان که	محروم نگرد و زورت بند و دشنه

تاریخی ای قات بزرگان

تاریخ وفات حضرت رسول مقبول صنے اللہ علیہ وسلم و خلفاء راشدین	وفاطمه زهراء حسینی رضوان اللہ علیہم آمیین
--	---

چون ز حیات ایسے بگو خدا	شد روز دلا الفنا بقصرقا
عرزان شاه قبل از آمال	ابن عباس برگفت شصت سال
گفت شاه بخت و شیوه	روز مولد و نقل آن محمد
سال تعلش خروج خانه نور	از زیج خاست تا بد و م
جان عین فت ولی و نانه	سال تعلش حنفی خانه
شد رقہ سال نیک آن کا	خانی شد پادشاه زریزی زین
پل کویی سال آتشہ دین	باز گویی سال آتشہ دین

سال تعلش عقل تاب گشت
که شده بیت از عجمایان
سال تعلش بخان مینجاقوب
کنیدن بشدنی ال
چون شفعت الوری دنایافت
بلکه کویم که جان زدند
صد هزار کار روتام مغذ
پار پیخته استاد بوده
بر سر خلافت از قدر
روز و قصه چاشنی گفت
عقل سال حمل و فرد
جیفت شدند لئن هنپنه
عمرن با دشنه کشون
عمر و نیز پوشیده استاد
سبکه در عدل حق داشت
واسی صلیعی لک چیزیانه
آنچه اوصاچیا بوده
همز دگفته اند و هم هشتاد
سوی فردوس فوج عزم نمود
در سن دال طتش فرمود
در جوار اقیانه والا
ابن عسم رسول حق دیده

نندگی رفت بیشک انصاص
گفت تاریخ نقل امیر خان
نمکه شد از فراق دیجان
سال تعلش بخوان بنالقاہ
میل در دست دو غیر پرو
توان گفت وزیر دریا شد
مخترع حق رسیده شد
آنکه او صادق الوری بود
لود بشهبا شصت سال
آنچه تاریخ او چوکو هفت
که بدار البقاع شغل نمود
سال تعلش تجهیز برخوان
همه ازست حمیش سر قمر
بچو صدق صادق الاول
که عمر شغل ریشمان خود
سال تعلش خرد بخیه خان
آنچه گفتم به آنکه تحقیقت
عمران خاک مرحلات دواد
خلق را در ره مشیعت خان
چونکه او دل جزا احسان
که وفا و حماشد از عالم
آنکه زوج بتوی حق دیده

باز تاریخ نقل آن مدید
روح اکبر را می بیت گشت
باز تاریخ نقل امیر خوان
مانده صد چیز که کرد عز
بازگو سال نقل آن سر رو
یافت تاریخ هزار پاافت
روضش هد مدنیه والات
با دریات پاک آن محود
عمران شاه صادق الاول
بنج صاد و موسال باندیز
بیت همچو جاد آخر روز
در سن جود رفت صاحب
قبرا و حبیت قران سر رو
چون زدنیا شد خلید بن
شنبه و غرة محروم بود
در سن که رحالت فر مو
مرقد او قریب بیش است
حامیین هسطنی بوده
ده دوه سال خلافت یانه
جمعه و شهزاده همچو بود
سال تعلش بخوان بن رولم
مرقد است ای خمسه

باب بمنی بازنهم

صلال بخلوق بمنی بمن
که مخداد اذن تعالیه بودتله
اوی و مخون خانی بمن
پلک و کندهه ۱۷۱۴حکم پیش بمن
بدمعه سمع
هیئت پیش بمن

حکم امر خلافت آن سلطان
ماه ناسوی خلد فوج نمود
گر تو سال شما داشت حقیقی
که همان راست این ماتم
شد قدم سال قتل آن عظیم
دشمن حسد و ای پیش زدن
عمر آن شاه داشت لا قول
آسمان رزین معطر انوست
در شرف پیر از سرمه نسوان
اوست متوجه ملین قی میکن
اوست خیرالنسا بجهة تو
گها کل ناطف در حرمت نیلان
بعد شمش مله سید کونین
مانند دنیا بجا تمثیل میکان
حسن آن با دشکوئن میکن
نقی سویط سید است حسن
حساب شوکت شناس است
امروزی خلاقتش گنجشت
بعد سید رخلافت آن شاه
بهمان فرسته شما دافت شد
لیک زردی خلافت بجهج
که سفر درمه صنفر مرود
انتهائی تمام سیرم افق

شتر مه و چار سال که در داد
بود ما هی حسیام نوزدهم
سرمه چرا نمیگتوانی
با ز سال شهادت شکر جلت
فت حد حنف صاحب لعنه
سال قتلش بغیر منادی شد
بوچون مصطفی شایسته سلام
فاطمه انکه سید مدنی
دخر مصطفی است بشیک و آن
اوست بی شیبا نه بت رو
اوست شیخی بانع خلد بر
 ساعی دره خدا طلبی
نقل کرد آن عفیفه داری
قبل و قرب و خصمه سرمه
کنیت ابو محمد دان
ذات الاسمی آن شیخ کونین
شیخ بشیش و کرامت بود
شدو عزت شیخین باد و خدا
چون ساه و سهه وزیر شاه
عقل سال ولادت آن شاه
حاجان سرت سال شادون و
صحیح یوم آنچیں نقل نمود
آن دو حرف است اسلام خدام

روز جمیع وقت صحیح که بود
که سه دان پادشاه پیغمبر خم
این سخن بین دوستی غم
بیکمیان آخر و وحروف علی
سال قتلش و گرت تعبیه خوان
که ز دو دان علی عالی شد
در حرف مرقد منور اوست
برگزیدش بدفعه منی
اوست سخن تو زین مان
لقب ام صغیریه است ببول
جسم در از مع میر دان
نور حشم محمد علی
سال قتلش تعبیه بر خون
گفته اندلیل علم و فضل رون
آن امام موبد است حسن
 بشیک و شبهه سید طرقین
دان زیارتی جو فاخت است
که جهانست قیمت بتفا
ختر رذات او خلاف شد
یافع حرفی نخست بسرمه
بو تاریخ هفتم ای مسعود
زیجمان سعی حضرت میتو
پا تغیر گفت سال قتل اکرم

۲۷
یک هزار شاهزاده
پیغمبر میگذرد
۲۸
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۲۹
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۳۰
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۳۱
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۳۲
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۳۳
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۳۴
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۳۵
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۳۶
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۳۷
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۳۸
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۳۹
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۴۰
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۴۱
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۴۲
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۴۳
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۴۴
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۴۵
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۴۶
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۴۷
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۴۸
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۴۹
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۵۰
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۵۱
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۵۲
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۵۳
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۵۴
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۵۵
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۵۶
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۵۷
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۵۸
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۵۹
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۶۰
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۶۱
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۶۲
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۶۳
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۶۴
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۶۵
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۶۶
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۶۷
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۶۸
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۶۹
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۷۰
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۷۱
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۷۲
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۷۳
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۷۴
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۷۵
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۷۶
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۷۷
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۷۸
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۷۹
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۸۰
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۸۱
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۸۲
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۸۳
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۸۴
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۸۵
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۸۶
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۸۷
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۸۸
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۸۹
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۹۰
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۹۱
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۹۲
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۹۳
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۹۴
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۹۵
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۹۶
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۹۷
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۹۸
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۹۹
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد
۱۰۰
دو هزار شاهزاده
نیز میگذرد

لہ
بیان
مکانی

رحمت حق شاہزاده قرۃ العین مصطفیٰ وجوہ پادی ششک خنی و جلی گریبین نجست بسم اللہ می تبریداں و حریقیز سورہ فاتحہ تمام بخان سرین ابریز بے کوئی نے	دریقتیعہ مزار او آمد بیگان آمدہ امام حسین ثیرہ شجر قدر علے ولے کہ سوی خلد امام قتل نہ تو سال مولود آشنا شدہ دین سال مولود او میریت آ سال قلش بمحبت نعمتیکنے	حیث فاق ماندی ہلما بو آنساہ کشور کوئین گلشن و صہ فرج اصلو جمعہ و عاشر محرم بود سرالحمد را کنی ہمراہ سخن مختلف عالمہ بعد اذان پڑھ رفع ان
مرقد او بہ کر بلاؤ آمد برحیمه خلق این نہ آمد	و فاتش دان تو معشویں اے	تاریخ تولد عرووفات حضرت غوث الاعظم قدس سرہ العزیز
سینیش کامل و عاشق تولد تاریخ وفات حضرت نظام الدین اولیا رحم	نظام دوستی شہ ماڈھسین چوتا بیج فوشن بستہ زغیب	تاریخ تولد حضرت غوث الاعظم قدس سرہ العزیز
برآستانہ جادا و آن قطب جادا تاریخ گفت ہاتھ خورشید و جہانی	بگدہ تمت فیروز چھپہ مہارسی فانی سال صالت ماه زغیب پنج بستہ	تاریخ وفات مولانا فخر الدین رح
تاریخ یملکت مولانا شاہ عبدالعزیز دہلوی رحم	میختہ نصف النہار در عرفان از سلطنت و حلک تاریخیش	تاریخ شہزادت ہواز مولوی علیسی صاحب رح
سرہلدن کفون دروشن دار اسعاء مکتوی کہ در مکاتبات بخارا دو اقسام شاہزادہ هد	سرہلدن کفون دروشن دار ابیات شاہزادہ یونیٹریٹ نعمت حضرت رسول علیہ السلام شد	تاریخ شہزادت ہواز مولوی علیسی صاحب رح

سید
بیان
مکانی